

Arrest

nr. 54 129 van 7 januari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 5 november 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 3 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaarde op 5 juni 2006 het Rijk te zijn binnengekomen, diende op 6 juni 2006 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 14 juni 2006 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal).

1.3. Op 27 september 2006 nam de Commissaris-generaal, in antwoord op verzoekers asielaanvraag, een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State.

1.4. Verzoeker diende op 25 juni 2007 een tweede asielaanvraag in.

1.5. Op 3 oktober 2007 nam de Commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.6. Bij arrest nummer 8519 van 11 maart 2008 verwierp de Raad het tegen de beslissing van de Commissaris-generaal van 3 oktober 2007 ingestelde beroep en weigerde verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.7. Verzoeker diende bij schrijven gedateerd op 10 december 2009 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.8. Bij arrest nummer 204.761 van 4 juni 2010 verwierp de Raad van State de tegen de beslissing van de Commissaris-generaal van 27 september 2006 ingestelde beroepen.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 3 september 2010 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard, die verzoeker op 7 oktober 2010 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.12.2009 werd ingediend door :

*(A. R., F.) (R.R.: ...)
nationaliteit: Bangladesh
(...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Hoewel betrokkene niet aanhaalt dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet, wordt deze aanvraag toch bekeken in het licht van deze vernietigde instructies. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructies te blijven toepassen.

Betrokkene kwam in België aan op 05.06.2006 en diende op 06.06.2006 een eerste asielaanvraag in. Deze aanvraag werd afgesloten op 29.09.2006 door een beslissing “niet ontvankelijk – weigering van verblijf” door het Commissariaat – Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen en hem ter kennis gebracht op 02.10.2006. Hij diende een tweede asielaanvraag in op 25.06.2007. Deze aanvraag werd afgesloten op 13.03.2008 door een beslissing “weigering vluchtelingenstatus – weigering subsidiaire bescherming” door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De eerste asielprocedure duurde minder dan 4 maanden en de tweede asielprocedure minder dan 7 maanden. De langste procedure, de tweede en laatste asielprocedure, duurde dus minder dan 1 jaar ipv de vereiste 4 jaar zoals vermeld onder punt 1.1.

Verder diende betrokkene een beroep in bij de Raad van State na de eerste asielaanvraag. De duur van de eerste asielaanvraag + de duur van het beroep bij de Raad van State duurde net geen 4 jaren. Er was nergens een regularisatieaanvraag hangende op 28.03.2008. De langste gehele procedure, de eerste asielprocedure + beroep bij Raad van State, duurt dus minder dan de vereiste 5 jaar zoals vermeld onder punt 1.2.

Voor de prangende humanitaire situaties zoals opgesomd in de punten 2.1 tot en met 2.6 van de instructie komt betrokkene niet in aanmerking. Hij is immers geen ouder van een Belgisch of EU-kind, geen familielid van een EU-burger, had geen onbeperkt verblijf in België als minderjarige, heeft geen echtgenote met een verschillende nationaliteit en hij geniet niet van een Belgisch (invaliditeits)pensioen. Betrokkene komt niet in aanmerking voor punt 2.7 van de vernietigde instructies van 19.07.2009 daar hij geen schoolgaand kind heeft op 01.09.2007.

Betrokkene kan zich niet beroepen op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, want hij verblijft pas sinds 2006 in België, wat een te kort verblijf is om hierop aanspraak te kunnen maken.

Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Hij voegt een attest van werkbereidheid van de VDAB toe, evenals een livret de travail uit het verleden, vertalingen van een "certificat d'examen de l'enseignement secondaire superieur" + van een certificaat "concernant: marchandisage d'appareils" en verklaart hard op zoek te zijn naar een werkcontract. Dit kan echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontracten zijn.

Betrokkene haalt diverse elementen van integratie aan. Vooreerst legt hij inschrijvingsfiches, deelcertificaten en attesten NT2 voor van het cv. Verder voegt hij ook een attest van inschrijving en participatie aan de vorming Frans – Nederlands – Informatica toe van Maison de la Solidarité en diverse sociale getuigenissen. Hij sluit ook een attest van Electrabel, een omnipass De Lijn, een abonnement STIB/MIVB en huurcontracten in. Tevens vermeldt hij dat hij gekend is als een enthousiaste en aangename jongeman die vele vrienden heeft en hij is sterk gemotiveerd is om zich hier zo snel mogelijk te integreren, dat hij hoog opgeleid is en niet wil afhangen van enig sociaal vangnet. Qua werk voegt hij een attest van werkbereidheid van de VDAB toe, evenals een livret de travail uit het verleden, vertalingen van een "certificat d'examen de l'enseignement secondaire superieur" + van een certificaat "concernant: marchandisage d'appareils" en verklaart hard op zoek te zijn naar een werkcontract. Het feit dat betrokkene deze elementen van integratie aanhaalt kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Dit doet niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd 19.07.2009.

Betrokkene beweert dat hij onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst omwille van de ernstige problemen die hij ginds gekend heeft. Hij legt echter geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kan staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene onmogelijk in zijn land kan gaan wonen omwille van de ernstige problemen die hij daar heeft gekend, volstaat niet om als grond aanvaard te worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie weerhouden te worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. (...)"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. De Raad dient ambtshalve vast te stellen dat hij geen gerechtskosten kan opleggen. De vraag van verzoeker om de kosten van het geding ten laste te leggen van verweerder wordt om die reden verworpen.

2.2. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Hij licht zijn middel als volgt toe:

“Principes

De materiële motiveringsplicht vereist een afdoende en een uitdrukkelijke motivering van een besluit dat er evenredigheid bestaat tussen het gewicht en de motivering van de beslissing.

Die motivering moet uitvoeriger zijn naarmate een bestuur over een ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt.

Een beslissing is afdoende gemotiveerd wanneer één ingeroepen (determinerend) motief de beslissing rechtvaardigt en het is verder vaste rechtspraak van de Raad van State dat de eventuele onwettigheid van een in rechte overtuigend motief de wettigheid van de bestuurshandeling niet kan beïnvloeden.

Een beslissing schendt de materiële motiveringsplicht indien de motieven waarop het steunt onjuist zijn of onwettig zijn of de beslissing niet kunnen dragen.

Toepassing in voorliggend geval

De regularisatie aanvraag van verzoeker werd verworpen onder verwijzing naar de instructie dd 19 juli 2009 die genomen werd door Minister Wathelet. Deze instructie werd onwettig verklaard en vernietigd door de Raad van State op 11 december 2009.

Desondanks de onwettigheid van voormelde instructie, verklaarde Minister Wathelet deze vernietigde Instructie toch toe te passen op basis van zijn discretionaire bevoegdheid. Zodoende worden eisen toegevoegd aan het bestaand artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet.

De weigering van de aanvraag tot regularisatie op basis van een instructie die inmiddels onwettig verklaard werd en vernietigd werd door de Raad van State, kan niet weerhouden worden.

De aanvraag dient immers enkel getoetst te worden aan artikel 9bis vreemdelingenwet.

Daarenboven haalde verzoeker niet eens aan dat hij geregulariseerd wenste te worden op basis van voormelde ongeldige instructie. Desondanks wordt de aanvraag toch bekeken in het licht van vernietigde instructies.

Dit is onaanvaardbaar. Verzoeker verwijst in zijn aanvraag regularisatie enkel naar artikel 9 bis en vraagt de DVZ toepassing te willen maken van artikel 9 bis.

Voor wat betreft de ontvankelijkheid van de aanvraag, is er geen enkele discussie in casu: de DVZ verklaart de aanvraag ontvankelijk. Het probleem stelt zich dus enkel op het vlak van de gegrondheid. Verzoeker heeft voldoende elementen aangereikt die een regularisatie van verblijf kunnen rechtvaardigen, zijnde werkwiligheid (vandaag bevestigd door een arbeidscontract), zijn Franse taalkennis, een sociaal netwerk.”

3.2. Verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen het volgende:

“(…) Vooreerst laat de verwerende partij gelden dat verzoeker niet dienstig kritiek kan uiten dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de instructie van 19.7.2009, terwijl deze instructie door de Raad van State vernietigd is.

De verwerende partij laat gelden dat niettegenstaande de vernietiging door de Raad van State van deze instructies, de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid zich ertoe bereid heeft verklaard om binnen zijn discretionaire bevoegdheid (zoals ook uitdrukkelijk gesteld in de bestreden beslissing) deze instructies houdende criteria voor regularisaties verder toe te passen, en meer bepaald de vreemdelingen die voldoen aan de opgesomde voorwaarden, te machtigen tot verblijf.

Dit is uiteraard net ten gunste van de vreemdelingen die een aanvraag om machtiging tot verblijf hebben ingediend in toepassing van deze instructies.

Verzoekers aanvraag werd ontvankelijk verklaard, enkel omwille van het feit dat de aanvraag werd ingediend in het licht van deze instructie.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid beschikt dienaangaande bovendien over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid in het kader waarvan deze vermog te beslissen de door verzoeker aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan.

“De toepassing van het artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in (R.v.St. nr. 167.847, 15 februari 2007):

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft; of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking genomen worden;*
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.”*

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond diende te worden verklaard.

Verzoeker heeft zich in de actualisatie van zijn aanvraag (bij schrijven dd. 14.12.2009) overigens zelf beroepen op deze instructies om geregulariseerd te worden, meer bepaald de ‘duurzame lokale verankering’, zodat niet kan worden ingezien welk belang hij kan hebben bij zijn concrete kritiek.

In tegenstelling tot verzoekers vage beschouwing, werd de aanvraag van verzoeker beoordeeld op grond van art. 9bis van de wet dd. 15.12.1980. Dit blijkt duidelijk uit de bestreden beslissing.

Er dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed. De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de beginselen waarvan verzoeker de schending aanvoert.

Verzoekers beschouwingen falen in rechte en in feite. (...)”

3.3. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt aangegeven dat deze werd genomen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Verzoeker geeft correct aan dat de instructie van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009. De Raad van State oordeelde in zijn arrest dat de instructie in strijd was met het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, omdat door de instructie het onderscheid tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten ten gronde om een verblijfsmachtiging aan te vragen werd opgeheven en de instructie het mogelijk maakte dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevonden ervan vrijgesteld werden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden waren terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen. Uit de overwegingen van dit arrest kan evenwel niet afgeleid worden dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet de mogelijkheid heeft om een beleidslijn uit te zetten of dat het hem niet zou zijn toegestaan om – louter wat betreft de beoordeling ten gronde van een aanvraag om machtiging tot verblijf – de duidelijke criteria die reeds werden opgenomen in de vernietigde instructie te hernemen. Door aldus te handelen voegt verweerder geenszins eisen toe aan het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij slechts een invulling aan de hem in dit artikel toegekende discretionaire bevoegdheid. Verzoeker betwist deze discretionaire bevoegdheid overigens niet.

In tegenstelling tot wat verzoeker thans stelt, blijkt bovendien uit het door verweerder neergelegde administratief dossier dat verzoeker in zijn schrijven van 10 december 2009 te kennen gaf dat hij wenste dat de door hem in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf zou beoordeeld worden op basis van hetgeen bepaald is in de beleidsinstructie van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9.3 en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker verwees in het opschrift van zijn aanvraag immers uitdrukkelijk naar voormelde instructie.

Verzoeker toont niet aan dat verweerder, door de wijze waarop hij gebruik maakte van zijn discretionaire bevoegdheid en door het feit dat hij rekening hield met beleidsrichtlijnen – die niet meer zijn dan een verduidelijking van de wijze waarop de bevoegde staatssecretaris wenst dat zijn discretionaire bevoegdheid wordt aangewend – artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of de materiële motiveringsplicht heeft miskend.

De Raad stelt verder vast dat in de bestreden beslissing rekening is gehouden met de verschillende door verzoeker ingeroepen argumenten, meer specifiek met het gegeven dat hij nooit het voorwerp heeft uitgemaakt van een veroordeling, met zijn integratie en met zijn vrees voor terugkeer naar het land van herkomst, en met de door verzoeker overgemaakte stukken.

Verzoeker lijkt zijn situatie anders te beoordelen dan verweerder, maar maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven januari tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK